

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΤΡΟΜΟΝΟΜΟ

Η ένταξη της Ελλάδας στο τρελό ποτάμι της παγκοσμιοποιημένης αγοράς με ενδιάμεσο σταθμό την ένταξη στην Ε.Ε. έχει δημιουργήσει ένα νέο φόρουμ στις συνθήκες εκμετάλλευσης. Η αγορά επελαύνει ότου το κράτος ως οικονομικός εταίρος υποχωρεί.

Οι δικλείδες του παρελθόντος που εξασφάλιζαν οι εργαζόμενοι μέσα από αγώνες (αύξηση μισθών, επιδόματα, κοινωνική ασφάλιση, ωράριο, θέσεις εργασίας κλπ) και έκαναν το καπιταλιστικό σύστημα να ξαναλειτουργήσει μετά την κατάρρευση του 1930 και τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο -που κράτησαν μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '70- δέχτηκαν μια ανελέητη επίθεση που κρατάει μέχρι σήμερα, απ' τους οπαδούς του νεοφιλελευθερισμού και τις πολυεθνικές που βρίσκονταν από πίσω τους.

Για να φτάσουμε εδώ δύο παράγοντες έπαιξαν τον σπουδαιότερο ρόλο:

α) Η κονιορτοποίηση της Σοβιετικής Ένωσης και των περιφερειών της και η κατάρρευση του σοσιαλδημοκρατικού αιτήματος στην Δύση (ειρηνική επανάσταση-μεταρρύθμιση) που σήμανε το τέλος των μεγάλων ιδεολογιών.

β) Η σταδιακή υποχώρηση των κοινωνικών κινημάτων (εργατικό, νεολαϊστικό, γυναικείο, οικολογικό κ.α.) απ' τους διεκδικητικούς αγώνες και η μετατροπή των παραδοσιακών συνδικαλιστικών οργανώσεων σε εργατικά γραφειοκρατικά λόμπι, όπου κάθε μια ασκεί πιέσεις στους ισχυρούς προκειμένου να ικανοποιηθούν τα ιδιαίτερα συμφέροντά της.

Ο νεοφιλελευθερισμός φάνηκε προς στιγμή να διασώζεται και να φαντάζει κοινωνικά και πολιτικά νικητής. Και προς επιβεβαίωση αλλά και διάψευσή του εξαπέλυσε μέσα σε μια δεκαετία δύο σφοδρούς πολέμους. Έναν στον Περσικό κόλπο με επικεφαλής τους "Δεξιούς" και έναν στην Γιουγκοσλαβία με επικεφαλής "τους αριστερούς και τους αμφισβητίες του '60" (οι δε τελευταίοι αποδείχτηκαν βασιλικότεροι του βασιλέως).

Η Νέα Τάξη Πραγμάτων δεν υπολείπεται φρίκης έναντι της παλιάς υποσχόμενης των δύο πόλων, εγείροντας μάλιστα νέους αποκλεισμούς (κοινωνικός ρατσισμός, νεοεθνικισμός) και νέους φανατισμούς (θρησκευτικός φονταμενταλισμός).

Σ' αυτό ας συνυπολογίσουμε την εσωτερική κατάρρευση που υφίσταται η Δύση εδώ και μισό αιώνα με μικρά διαλείμματα όπου ο σύγχρονος δυτικός άνθρωπος αν δεν περιθωριοποιηθεί (ναρκωτικά, εγκληματικότητα, χαρακτηρισολογική αστάθεια) του μένει η βασιλική οδός της ιδιώτευσης που μπορεί αν θέλει να την εμπλουτίσει με μια ή περισσότερες προσωπικές δικτυωμένες ή μη, μανίες.

Μπροστά σ' αυτή την περιρρέουσα ασάφεια και αστάθεια που δημιουργούν οι νέες συνθήκες εκμετάλλευσης με το άνοιγμα των αγορών που σημαίνει το άνοιγμα των κοινωνιών στην επέλασή τους, τα κράτη έρχονται να τις συγκρατήσουν με την παραδοσιακή τους αποστολή: ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ.

Είναι ο αναγκαίος δομικός όρος εγκλεισμού των λαών στους όρους της αγοράς που βλέπουν γύρω τους να αποδομείται ότι μέχρι χτες θεωρούσαν κεκτημένο. Μπροστά σ' αυτές τις φυγόκεντρες τάσεις (απ' τη μια η περιθωριοποίηση και οι συνέπειές της κι απ' την άλλη οι διεθνείς συναντήσεις ενάντια στον Παγκόσμιο

Οργανισμό Εμπορίου και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Σιάτλ, Λονδίνο, Πράγα, Νίκαια, Πόρτο Αλέγκρε) το κλαμπ των ενταγμένων κρατών ακολουθούν το ένα μετά το άλλο την αμερικανόπνευστη οδηγία για "μηδενική ανοχή".

Αν τώρα έλθουμε στα δικά μας πρέπει να προσθέσουμε το γεγονός ότι η θέση και η στάση του ελληνικού κράτους καθορίζεται από αδιέξοδα, εμμονές, εγκλεισμούς και εδελotuφλία μπροστά σε ζητήματα που αφορούν:

α) την επί τροχάδην ένταξη στην Ε.Ε. όπου τα πάντα συρρικνώνονται κι αποσιωπούνται με την μετατροπή της δραχμής σε ευρώ.

β) την όπως όπως ένταξη στο φρενήρη ανταγωνισμό της παγκοσμιοποιημένης αγοράς που κατακλύζεται από απάτες κι αυταπάτες,

γ) την επισφαλή γειτνίαση προς Βορρά (Βαλκανική) που ανέδειξε την σπάνια(!!!) ικανότητά του να ακολουθεί και να παρακολουθεί τη σφαγή κι αλληλοσφαγή των γειτόνων του.

δ) τα ανοιχτά εθνικά ζητήματα προς Ανατολάς (Τουρκία).

ε) το βάρος των ελληνοαμερικανικών σχέσεων στη συνολική του πορεία, στ) τους αστάθμητους παράγοντες που λέγονται κοινωνία και δυναμική των κοινωνικών συσχετισμών.

Εύκολα λοιπόν μπορούμε να αντιληφθούμε γιατί το κράτος οδηγείται γι άλλη μια φορά στην απάντηση-πανάκεια απέναντι στις κρίσεις και τα αδιέξοδα που γεννάνε οι *de facto* επιλογές του. Δηλαδή στην πανάκεια της ψήφισης του νέου τρομονόμου, παρόλο που ένα τέτοιο εγχείρημα βρίσκει αντίθετους την πλειοψηφία των ίδιων των νομικών που κλήθηκαν να τον καταρτίσουν.

Η εφαρμογή του νόμου δεν μπορεί να κριθεί μόνο απ' τις προθέσεις που ούτως ή άλλως θέτουν την κοινωνία σε ομηρία. Εκείνο που έχει ιδιαίτερη και πρακτική σημασία είναι ο τρόπος και οι μηχανισμοί που καλούνται να τον εφαρμόσουν και σε ένα άλλο επίπεδο το ποιόν και το βάρος της παράδοσης αυτών των μηχανισμών.

Ποιός αμφιβάλει σήμερα ότι οι διωκτικές αρχές είναι αποδεδειγμένα συνεργοί και συμμέτοχοι σ' αυτό που αποκαλείται "οργανωμένο έγκλημα";

Ποιός αμφιβάλει ότι πίσω από σοβαρές υποθέσεις όπου διακινούνται τεράστια ποσά (ναρκωτικά, πορνεία, νυχτερινά κέντρα, λαθρεμπόριο όπλων, δουλεμπόριο μεταναστών κλπ) δεν κρύβονται άνθρωποι των μηχανισμών του κράτους χωρίς την συμμετοχή των οποίων το μέγεθος και η ποιότητα αυτών των δραστηριοτήτων δεν θα'χαν αυτήν την ισχύ που έχουν σήμερα;

Ποιός αμφιβάλει ότι πίσω απ' αυτό που ονομάζεται πόλεμος κατά της τρομοκρατίας δεν βρίσκονται υψηλόβαθμοι των διωκτικών και μυστικών υπηρεσιών που προσδοκούν να αυξήσουν την ατομική τους περιουσία κατά μία βίλα, ένα εξοχικό κι ένα επιπλέον βιβλιάριο καταθέσεων βάζοντας στο στόχαστρο άτομα ή πολιτικούς χώρους που ρητά βρίσκονται στην αντίπερα όχθη της καθεστωτικής πλημμυρίδας;

Ποιός αμφιβάλει ότι η κατασκευή ενόχων και υποθέσεων είναι γνήσιο τέκνο εσωτερικών αντιπαραθέσεων ή πιέσεων με ίδιο όφελος που μεταφράζεται σε χρήμα κι αξιώματα μέσα στους μηχανισμούς καταστολής;

Ποιός εν τέλει αμφιβάλει ότι οι διωκτικές αρχές δεν υπολείπονται σε μέσα ή σε νομοθετικές διατάξεις αλλά εκείνο στο οποίο υπολείπονται είναι το κύρος τους και η αξιοπιστία τους απέναντι στην κοινωνία;

Ε. λοιπόν ο νέος τρομονόμος αυτό το κενό έρχεται να καλύψει ή καλύτερα να καμουφλάρει. Πίσω απ' την βιτρίνα της προστασίας του πολίτη, των δικαστών ή των μαρτύρων κατηγορίας, κρύβεται η πολιτική επιλογή για προστασία των διωκτικών αρχών και η δικαστική εγγύηση των προθέσεων τους έναντι τμημάτων της κοινωνίας που αγωνίζονται, διεκδικούν, αμφισβητούν την παντοκρατορία του κράτους και του κεφαλαίου.

Δεν χρειάζεται πολύ σοφία ή τηλεπαθητικές ικανότητες για να διαπιστώσουμε στην πράξη πάνω σε ποιούς θα γίνει το πρώτο πείραμα αν δεν έχει ήδη καταστρωθεί το σχέδιο της πρώτης επίθεσης με όλα τα συμπαραμαρτυρούντα σε θέαμα και προβολή. Το έργο έχει παιχτεί πολλές φορές και στερείται ουσίας για σοβαρή συζήτηση παρ' όλο που η καταστολή και οι διώξεις που την ακολουθούν κάθε άλλο παρά αστεία ή μικρή υπόθεση είναι, τόσο γι αυτόν που την υφίσταται όσο και γι αυτόν που την παρακολουθεί.

Η χιονοστιβάδα των μέτρων ούτε εκεί θα μείνει ούτε γι αυτόν τον σκοπό φτιάχτηκε και προπαγανδίζεται. Όπως κάθε κατασταλτικό εγχείρημα του κράτους εμφορείται από τον ιμπεριαλισμό της δύναμης που στο πέρασμά της τείνει να καθυποτάξει κι όχι σπάνια να συντρίψει κάθε ανασχετική παρεμβολή. Δεν αρκεί μόνο η τιμωρία ή η εξόντωση των αντιπάλων του καθεστώτος που πρέπει να λειτουργήσει. Εκείνο που ενδιαφέρει περισσότερο είναι ο φόβος και η απειλή που πρέπει να επιβληθεί και να λειτουργήσει, με άλλα λόγια να λειτουργήσει το μήνυμα προς πάσα κατεύθυνση και ποικιλοτρόπως.

Κι αν οι διατάξεις δεν επαρκούν το κράτος ποτέ δεν υπολείπεται σε κατασταλτική ευρηματικότητα.

Ας μην κάνουμε πως δεν καταλαβαίνουμε. Το ίδιο και οι μηχανισμοί του ένα πράγμα μπορούν να εγγυηθούν και να πραγματώσουν: τον πόλεμο και την ανθρωποσφαγή έναντι της ειρήνης, την καταστολή και το ανθρωποκυνηγητό έναντι της ελευθερίας και των κοινωνικών της κατακτήσεων.

Εξάλλου δεν χρειάζεται καν να περιμένουμε να δούμε το περιεχόμενο αυτής της αντιτρομοκρατικής υστερίας.

Ήδη η υπόθεση του Αβραάμ Λεσπέρογλου εφάπτεται των διατάξεων του νέου τρομονόμου καθώς το εφετείο στις 23/3/2001 βρίσκεται κάτω απ' την σκιά του και η επόμενη δίκη του που αφορά την υποτιθέμενη σχέση του με την "Αντικρατική Πάλη" και τον Χρήστο Τσουτσουβή μπορεί άνετα να μετατοπιστεί στο κέντρο των νέων διατάξεων.

Ιδιαίτερα σημαντικές διαστάσεις αποκτά η διασύνδεση των μηχανισμών καταστολής και κρατικής τρομοκρατίας, σε διεθνές επίπεδο, όπως φάνηκε και με τη σύλληψη τριών και την απέλαση δύο ανθρώπων, στο Αμμάν της Ιορδανίας του Νίκου Γιαννόπουλου, μέλους του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα και της Ιωάννας Σωτήρχου, κατά τη διάρκεια επίσκεψής τους στη χώρα για να συναντήσουν τον παλαιστίνιο αγωνιστή Ναντίμ Ριζμάουι, βασικό μάρτυρα στην υπόθεση Λεσπέρογλου. Ο Ναντίμ Ριζμάουι παραμένει κρατούμενος στις ιορδανικές φυλακές.

Η ανάκριση των δύο δημοσιογράφων απ' τις ιορδανικές αρχές, αποκάλυψε την εντυπωσιακή γνώση λεπτομερειών που τους αφορούσαν προσωπικά και επιβεβαιώνει την ασύδοτη δράση των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών στην Ελλάδα, που είναι σε

θέση να γνωρίζουν στοιχεία για τη δράση αντιστάσεων, τα οποία προφανώς τους δίνονται απ' τις αντίστοιχες ελληνικές υπηρεσίες.

Την <<αντιτρομοκρατική διεθνή>> τη γνωρίζουμε εδώ και χρόνια. Από τα μέσα της δεκαετίας του '80, η συμφωνία TREVI έδειχνε ότι η διεθνοποίηση της καταστολής αποτελεί στρατηγική των <<ανεπτυγμένων>> κρατών. Ακολούθησαν η Sengen και η βιομηχανία εκδόσεων πολιτικών προσφύγων, για να φτάσουμε τα τελευταία χρόνια στη συγκρότηση του γνωστού κτηνώδους μηχανισμού, που εύσχημα ονομάζεται <<αντιτρομοκρατική συνεργασία>>.

Με αυτή την έννοια, δεν είναι πρωτοφανές αυτό που συνέβη στην Ιορδανία. Είναι όμως εξαιρετικά αποκαλυπτικό για το εύρος και το βάθος της <<αντιτρομοκρατικής συνεργασίας>> και, βεβαίως, πολύ διδακτικό για το τι σημαίνουν τα διάφορα <<αντιτρομοκρατικά>> μνημόνια και νομοθετήματα." (Ν. Γιαννόπουλος)

Παράλληλα εδώ στη Θεσσαλονίκη οι διαδικασίες και ο τρόπος σύλληψης των δύο νεαρών αναρχικών Θ. Φουρλή και Θ. Γκινάλα, δημιουργούν αστυνομικό και δικαστικό προηγούμενο τόσο για τα αποδεικτικά στοιχεία της κατηγορίας (τοποθέτηση μηχανισμών με γκαζάκια στην Εθνική Τράπεζα, τόν τηλεοπτικό σταθμό STAR και σε γραφείο του Υπουργείου Υγείας με μάρτυρες αστυνομικό που έτυχε να περνά από κει και έτυχε να τους δει!!!) όσο και για την καταγραφή του DNA τους με τρίχες απ' το κεφάλι τους πριν καν ο νόμος ψηφιστεί.

Μα τί λέμε τώρα! Η Αστυνομία Θεσσαλονίκης πάντα έτρεφε έναν ιδιαίτερο και υπερβάλλοντα ζήλο σε μεθόδους και πρακτικές καταστολής, όχι μόνο για τις νέες που πρόκειται να εφαρμοστούν αλλά και για τις παλιές που υποτίθεται καταργήθηκαν, κι αυτό είναι δομικό της στοιχείο κι όχι ένα εξαιρετέο συμβάν.

Ας μην μεμψιμοιρούμε λοιπόν κι ας θέσουμε έργω και λόγω τους εαυτούς μας και τις δυνάμεις μας μπροστά στο κεντρικό πολιτικό ζήτημα που εγείρει η επίθεση του κράτους και των κατασταλτικών του μηχανισμών με την παρουσίαση των διατάξεων του νέου προς ψήφιση τρομονόμου.

Και το κεντρικό πολιτικό ζήτημα είναι τούτο:

Ο νέος τρομονόμος συνολικοποιεί και συστηματοποιεί τους κατασταλτικούς προσανατολισμούς του ελληνικού κράτους ως εγγύηση της άνευ όρων παράδοσης της ελληνικής κοινωνίας στην παγκοσμιοποιημένη αγορά των πολυεθνικών (που η Ολυμπιάδα του 2004 θα είναι η πιο θεαματική της παρουσία) εξαργυρώνοντας την υπαλληλική προαγωγή των κυβερνώντων μ' ότι απέμεινε σε ελευθερία και δικαίωμα.

Ο τρομονόμος ας το πούμε ρητά: χτυπάει το κέντρο της σχέσης του κράτους με την κοινωνία επαναπροσδιορίζοντας την υποταγή της μέσα απ' την τεχνική της έντασης. Η τρομοφοβική και συνηγορούσα προπαγάνδα των ΜΜΕ έρχεται να συμπληρώσει το καρέ της καταστολής χωρίς να ξέρουν ούτε που πατούν ούτε που πηγαίνουν.

Η διάψευση αυτών των σχεδίων είναι το ζητούμενο, ο αγώνας και η αντίσταση η μόνη επιλογή.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ